

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIA A TREIA

CAUZA S.C. GHEPARDUL S.R.L. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 29268/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

14 aprilie 2009

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza S.C. Ghepardul S.R.L. împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Ann Power, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 24 martie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 29268/03 îndreptată împotriva României, prin care o societate comercială de drept român, S.C. Ghepardul S.R.L. („reclamanta”), a sesizat Curtea la 17 iulie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamanta este reprezentată de administratorul acesteia, domnul Gheorghe Paraschiv.

3. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

4. La 17 octombrie 2007, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, aceasta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanta este o societate comercială constituită în 1996 ca societate pe acțiuni, devenită în 2007 societate cu răspundere limitată.

A. Procedura soluționată prin hotărârea din 11 ianuarie 2002 a Tribunalului Vâlcea

6. La 1 noiembrie 2002, Direcția Finanțelor Publice Vâlcea („Direcția D.G.F.P.”) a calculat obligațiile fiscale ale reclamantei în ceea ce privește bugetul de stat (adică taxele pe valoarea adăugată, impozitele pe profit, impozitele pe salarii și penalitățile de întârziere) și a inițiat, în aceeași zi, executarea silită împotriva acesteia, prin emiterea unei somații care nu i-a fost comunicată persoanei în cauză. La 18 decembrie 2000 și 5 februarie 2001, la cererea D.G.F.P., două popriri, pentru sume de 50 799 559 lei vechi românești (ROL) și 22 269 138 ROL (adică o valoare totală de 73 068 697 ROL) au fost instituite asupra conturilor reclamantei. În temeiul acestor popriri, Trezoreria Râmnicu Vâlcea a transferat aceste două sume în contul D.G.F.P.

7. În cursul anului 2001, reclamanta a sesizat Judecătoria Râmnicu Vâlcea („judecătoria”) cu o contestație la executarea silită inițiată împotriva sa, solicitând anularea popririlor pe motiv că respectiva executare era ilegală. În plus, aceasta estima că datoriile sale față de D.G.F.P. erau stinse în temeiul compensării, în măsura în care aceasta trebuia să îi plătească 198 068 770 ROL pentru lucrările la un plan de urbanism pe care l-a realizat în folosul mai multor primării.

8. Prin hotărârea din 28 septembrie 2001, judecătoria a admis parțial contestația, a anulat popririle și a dispus ca direcția să îi restituie reclamantei sumele percepute astfel, dar a considerat că, în speță, nu se aplica compensarea, în măsura în care creanța reclamantei era față de autoritățile locale, în timp ce obligațiile sale fiscale vizau veniturile la bugetul de stat care aveau destinații specifice.

9. Atât reclamanta, cât și D.G.F.P. au introdus recursuri în fața Tribunalului Vâlcea („tribunalul”).

10. Prin hotărârea rămasă definitivă din 11 ianuarie 2002, tribunalul a admis recursul reclamantei și a constatat că această compensare se aplica în speță, în temeiul Codului Civil și al art. 86 litera (e) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996.

11. Părțile relevante ale motivelor acestei hotărâri erau formulate după cum urmează:

„Compensarea legală în materie de creanțe bugetare se admite, în principiu, în temeiul art. 86 litera (e) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996.

De asemenea, în speță, sunt îndeplinite exigențele prevăzute de (...) Codul Civil pentru stingerea obligațiilor reciproce ale părților.

În această situație, [instanța trebuie] să admită recursul contestatarii, să anuleze parțial hotărârea judecătorei și, cu privire la fond, să constate că, între părți, se aplică compensarea legală, până la suma care a făcut obiectul executării silite.”

12. Dispozitivul hotărârii era formulat după cum urmează:

„Pentru aceste motive,

În numele legii,

Hotărăște:

Admite recursul introdus de S.C. Ghepardul S.A. (...) împotriva hotărârii [din 28 septembrie 2001] pronunțate de Judecătoria Vâlcea (...).

Respinge recursul introdus de D.G.F.P. împotriva hotărârii menționate anterior.

Modifică parțial hotărârea, după cum urmează:

Admite în totalitate contestația la executare introdusă de S.C. Ghepardul S.A.

Constată intervenția compensării legale în ceea ce privește sumele datorate reciproc de părți și menționate de contestația la executare.

Ia act de faptul că recurenta S.C. Ghepardul S.A. nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, 11 ianuarie 2002 (...)"

B. Demersurile în vederea executării hotărârii din 11 ianuarie 2002

13. La 25 februarie 2002, reclamanta a solicitat D.G.F.P. să întocmească un proces-verbal de compensare. Aceasta și-a reiterat cererea la 9 mai 2002.

14. La 24 iulie 2002, reclamanta a solicitat restituirea sumei de 73 068 697 ROL, precum și eliberarea unui certificat de atestare fiscală privind absența datoriilor fiscale în ceea ce o privește. Aceasta preciza că avea nevoie de un astfel de certificat pentru a participa la licitații. La 31 iulie 2002, D.G.F.P. i-a emis certificatul conform căruia, la 30 iunie 2002, obligațiile sale fiscale erau de 115 894 795 ROL.

15. La 29 noiembrie 2002 și 20 ianuarie 2003, reclamanta a reiterat cererea privind restituirea sumei de 73 068 697 ROL.

16. La 6 februarie 2003, D.G.F.P. a informat-o pe reclamantă că trebuia să achite 120 377 410 ROL cu titlu de obligații fiscale. La 25 februarie 2003, reclamanta a răspuns că respectiva sumă nu era datorată, în măsura în care hotărârea din 11 ianuarie 2002 a reținut că, în speță, se aplica compensarea datoriilor reciproce. La 27 februarie 2003, D.G.F.P. a instituit o poprire asupra conturilor reclamantei. Aceasta din urmă a introdus o contestație la executare (procedura E 1) de mai jos).

17. La 5 iunie 2003, D.G.F.P. a somat-o pe reclamantă să achite 120 377 410 ROL cu titlu de datorii fiscale față de stat. Reclamanta a introdus o nouă contestație la executare (procedura E 2) de mai jos).

18. La 16 iunie 2003, reclamanta a solicitat un certificat de atestare fiscală. La 19 iunie 2003, direcția i-a emis un certificat conform căruia valoarea obligațiilor fiscale era de 76 732 227 ROL.

C. Acțiunea în contencios administrativ

19. La 1 august 2002, reclamanta a sesizat tribunalul printr-o acțiune în contencios administrativ îndreptată împotriva D.G.F.P., solicitând restituirea sumei de 73 068 697 ROL și executarea hotărârii din 11 ianuarie 2002.

20. Prin hotărârea din 6 noiembrie 2002, tribunalul a respins acțiunea. Această hotărâre a fost confirmată, în urma recursului reclamantei, prin hotărârea din 22 ianuarie 2003 a Curții de Apel Pitești („curtea de apel”), care reține că direcția i-a emis reclamantei un certificat de atestare fiscală (supra, pct. 14) conform căruia aceasta din urmă putea depune o contestație în cazul în care mențiunile incluse în acesta nu îi conveneau. De asemenea, curtea de apel a reținut că reclamanta putea solicita executarea silită a hotărârii din 11 ianuarie 2002 și nu avea nevoie să recurgă la o acțiune în contencios administrativ în acest scop.

D. Contestația la executarea silită introdusă de D.G.F.P.

21. La 20 decembrie 2002, la cererea reclamantei, un executor judecătoresc a somat-o pe D.G.F.P. să îi plătească acesteia 73 068 697 ROL și să înceapă compensarea creanțelor reciproce ale părților.

22. În cursul anului 2003, direcția a introdus o contestație la executarea silită inițiată astfel împotriva sa, invocând faptul că hotărârea din 11 ianuarie 2002 nu era susceptibilă de executare silită, fiind vorba despre sume cu regim juridic diferit, acestea făcând parte din bugetul local sau din bugetul statului. Prin urmare, aceasta solicita lămurirea înțelesului și întinderii dispozitivului acestei hotărâri. În plus, D.G.F.P. preciza că a executat hotărârea, în sensul compensării sumei de 50 799 559 ROL, care trebuia restituită reclamantei, cu obligațiile acesteia față de bugetul de stat; totuși, direcția lua act de faptul că 22 269 138 ROL nu puteau fi restituiți reclamantei pe motiv că compensarea legală nu se aplica acestei sume, pe care reclamanta o putea, de altfel, solicita pe lângă primăriile beneficiare ale lucrărilor sale.

23. Prin hotărârea din 14 martie 2003, judecătoria a respins contestația, reținând faptul că urmărirea punerea în discuție a unei hotărâri judecătorești definitive.

24. D.G.F.P. a introdus recurs în fața tribunalului.

25. Prin hotărârea din 4 iunie 2003, acesta a admis recursul și a reținut că, în temeiul art. 25 din Ordonanța nr. 61/2002, hotărârea din 11 ianuarie 2002 trebuia să precizeze că această compensare se aplica, pentru sumele datorate reciproc de părți în cadrul aceluiași buget, adică bugetul local sau cel de stat. Tribunalul a reținut că această concluzie se impunea pentru respectarea principiilor care reglementau cele două categorii de bugete, care erau diferite unul de celălalt. Ținând seama de această precizare, tribunalul a considerat că, în speță, nu era necesară anularea actelor de executare silită; totuși, acesta i-a impus executorului judecătoresc să verifice existența unor creanțe reciproce ale părților față de bugetul local, pe de o parte, și bugetul de stat, pe de altă parte, pentru ca executarea silită să fie posibilă.

E. Contestațiile la executarea silită introduse de reclamantă

1. Prima contestație

26. La 6 februarie 2003, D.G.F.P. a informat-o pe reclamantă că trebuia să achite 120 377 410 ROL cu titlu de obligații fiscale. La 27 februarie 2003, aceasta a instituit o poprire pe conturile reclamantei (supra, pct. 16), care a introdus o contestație la executare, solicitând anularea popririi și restituirea sumei astfel poprite. Reclamanta considera că, în temeiul hotărârii din 11 ianuarie 2002, compensarea sumelor datorate reciproc de părți se aplica până la suma de 198 068 770 ROL (supra, pct. 7), în timp ce direcția nu a ținut seama de această hotărâre. Din punctul său de vedere, D.G.F.P. considera că această compensare nu viza întreaga valoare indicată de reclamant, ci doar sumele de 50 799 559 ROL și 22 269 138 ROL (supra, pct. 6).

27. Prin hotărârea din 25 aprilie 2003, judecătoria a admis contestația, a anulat poprirea și a dispus D.G.F.P. să restituie reclamantei suma care face obiectul popririi. Judecătoria a reținut că reclamanta nu mai avea datorii față de bugetul de stat, deoarece, conform hotărârii din 11 ianuarie 2002, compensarea se aplica pentru suma menționată în contestația la executare soluționată de această hotărâre, adică 198 068 770 ROL.

28. D.G.F.P. a introdus recurs în fața tribunalului, invocând faptul că, în speță, nu se aplica această compensare, ținând seama de hotărârea din 4 iunie 2003 (supra, pct. 25). Dezbaterile au avut loc la 4 decembrie 2003. Cu această ocazie, reclamanta a invocat că, în temeiul art. 7

alin. (1) din Normele metodologice referitoare la finanțarea lucrărilor urbanistice (supra, pct. 41), sumele pe care trebuia să le primească pentru lucrările realizate proveneau de la bugetul de stat și nu de la bugetele locale, ceea ce făcea pe deplin aplicabilă compensarea legală pentru sumele datorate reciproc între părți în ceea ce privește primul buget. Potrivit acesteia, o astfel de soluție era conformă și hotărârii din 4 iunie 2003.

29. Prin hotărârea din 18 decembrie 2003, tribunalul a admis recursul și a respins contestația, reținând faptul că în temeiul art. 5 din normele metodologice în cauză, creanța reclamantei trebuia recuperată de la bugetele locale ale primăriilor pentru care aceasta realizase lucrările și că aceasta nu avea titlu executoriu împotriva bugetului de stat. Considerând că hotărârea din 4 iunie 2003 a elucidat hotărârea din 11 ianuarie 2002, tribunalul a concluzionat, în speță, că reclamanta nu avea creanțe față de bugetul de stat, în timp ce obligațiile sale fiscale trebuiau vărsate către acest buget. Hotărârea a fost pronunțată cu majoritatea a doi judecători, în timp ce un alt judecător și-a exprimat opinia separată, conform căruia hotărârea judecătorească era întemeiată, în măsura în care reclamanta nu datora suma care făcea obiectul executării inițiate împotriva sa. În ceea ce privește hotărârea din 4 iunie 2003, judecătorul în cauză reține că aceasta nu putea să modifice sau să completeze dispozitivul hotărârii din 11 ianuarie 2002, ci doar să ofere explicații suplimentare cu privire la motivele care au condus la soluția reținută de această hotărâre, care a dobândit, de altfel, autoritate de lucru judecat.

30. Reclamanta a introdus o cerere de revizuire a hotărârii din 18 decembrie 2003, considerând că existau contradicții între această hotărâre și hotărârea din 11 ianuarie 2002. Prin hotărârea din 22 martie 2004, curtea de apel a respins cererea, pe motiv că dispozitivul hotărârii din 11 ianuarie 2002 a fost lămurit de hotărârea din 4 iunie 2003 și că hotărârea din 18 decembrie 2003 a ținut seama de aceasta.

2. A doua contestație

31. La 5 iunie 2003, D.G.F.P. a somat-o pe reclamantă să achite 120 337 410 ROL cu titlu de datorii fiscale față de stat. Aceasta din urmă a introdus o contestație la executare, solicitând anularea executării silită (supra, pct. 17). Prin memoriul de răspuns, direcția a pretins că, la 30 iunie 2003, obligațiile fiscale ale reclamantei față de bugetul statului erau de 71 089 440 ROL.

32. Prin hotărârea din 24 iulie 2003, judecătoria a admis contestația și a anulat executarea silită, reținând că reclamanta nu avea datorii. Tribunalul ia act de faptul că, în ciuda anulării executării silită a hotărârii din 25 aprilie 2003 (supra, pct. 27), D.G.F.P. a inițiat o nouă executare silită pentru aceeași sumă. Această hotărâre a fost confirmată, în recursul D.G.F.P., prin hotărârea definitivă din 17 septembrie 2004 a tribunalului.

F. Situația actuală

33. Conform reclamantei, activitatea sa a fost suspendată la 1 septembrie 2006 din cauza imposibilității sale de a participa la licitații și a executărilor silită inițiate în repetate rânduri împotriva sa de către autoritățile fiscale. În plus, transformarea sa din societate pe acțiuni în societate cu răspundere limitată, care a avut loc 2007, a fost determinată de imposibilitatea sa de a-și majora capitalul social.

34. Reiese din informațiile și documentele prezentate de reclamantă că, în perioada 2004-2007, direcția a poprit în repetate rânduri conturile sale, împotriva cărora aceasta a introdus contestații la executare, dintre care unele sunt în continuare pendinte.

35. Prin scrisoarea din 16 noiembrie 2007, D.G.F.P. a informat Guvernul, ca răspuns la cererea sa de informații, că popririile din 18 decembrie 2000 și din 5 februarie 2001 au fost anulate, în sensul în care suma care trebuia restituită i-a fost compensată reclamantei cu obligațiile sale la bugetul de stat, dar diferența de 22 269 138 ROL nu a putut fi restituită deoarece compensarea nu se aplica acestei sume. De asemenea, D.G.F.P. a luat act de faptul că obligațiile fiscale ale reclamantei față de bugetul de stat erau de 24 612 lei noi românești (RON) la acel moment, dintre care 11 962 RON reprezentau impozite și taxe fiscale, în timp ce suma restantă includea penalități de întârziere. D.G.F.P. a precizat că nu era în măsură să ofere informații referitoare la obligațiile fiscale ale reclamantei față de bugetele locale ale primăriilor.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

36. Compensarea ca modalitate de stingere a două obligații reciproce este reglementată de art.1143-1153 din Codul Civil.

37. Partea relevantă a Ordonanței Guvernului nr. 11 din 23 ianuarie 1996 (Ordonanța nr. 11/1996) privind executarea creanțelor bugetare era redactată după cum urmează:

Art. 86

„Se compensează sau se restituie plătitorului următoarele sume:
e) cele de rambursat de la bugetul de stat, potrivit legii.”

38. Ordonanța nr. 11/1996 a fost abrogată de Ordonanța nr. 61 din 29 august 2002 (Ordonanța nr. 61/2002), intrată în vigoare la 1 ianuarie 2003.

39. Dispozițiile relevante ale Ordonanței nr. 61/2002 sunt redactate după cum urmează:

Art. 3

„Constituie obiect al colectării creanțele bugetare provenind din impozite, taxe, contribuții, amenzi și alte venituri bugetare, precum și accesoriiile acestora, respectiv dobânzi, penalități și penalități de întârziere.”

Art. 25

„Prin compensare se sting creanțele bugetare cu creanțele debitorului, reprezentând sume de rambursat sau de restituit de la buget, prevăzute la art. 3, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și cea de debitor al aceluiași buget.”

40. Ordonanța nr. 61/2002 fost abrogată de Codul de procedură fiscală intrat în vigoare la 1 ianuarie 2004.

41. Normele metodologice privind finanțarea elaborării și/sau actualizării planurilor urbanistice generale ale localităților și a regulamentelor locale de urbanism au fost aprobate prin Hotărârea nr. 525 din 27 iunie 1996 a Guvernului. Dispozițiile relevante ale acestor norme sunt redactate după cum urmează:

Art. 5

„(1) Finanțarea elaborării și/sau actualizării planurilor urbanistice generale și a regulamentelor locale de urbanism se realizează din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale, precum și din bugetul de stat, prin Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

(2) Primarii comunelor [...] vor deschide [...] contul [...] „Subvenții primite de bugetele locale pentru finanțarea elaborării și/sau actualizării planurilor urbanistice generale și a regulamentelor locale de urbanism”.

(3) Aceste conturi se alimentează, pe măsura necesităților, cu sumele prevăzute în bugetul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, reprezentând transferuri de la bugetul de stat.”

Art. 7 alin. (1)

„În limita alocațiilor aprobate prin legea anuală a bugetului de stat Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței va repartiza și va comunica consiliilor județene și Consiliului General al Municipiului București plafoanele aprobate pentru elaborarea și/sau actualizarea planurilor urbanistice generale și a regulamentelor locale de urbanism aferente.”

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

42. Reclamantul se plânge de refuzul autorităților naționale de a executa hotărârea din 11 ianuarie 2002 a Tribunalului Vâlcea, considerând că un astfel de refuz i-a încălcat dreptul de a avea acces la o instanță. Acesta consideră că, în temeiul acestei hotărâri, compensarea se aplica sumei de 198 068 770 ROL. Conform reclamantei, procedura încheiată prin hotărârea din 4 iunie 2003 era doar o modalitate deghizată de a contesta aspectele de fond soluționate în mod definitiv printr-o hotărâre judecătorească care a dobândit autoritate de lucru judecat. Aceasta invocă art. 6 § 1 din convenție ale cărui părți relevante în speță sunt redactate după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...] care va hotări [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

43. Guvernul consideră că acest capăt de cerere al reclamantei este în mod vădit nefondat. În această privință, el ia act de faptul că hotărârea din 4 iunie 2003 a clarificat dispozitivul hotărârii din 11 ianuarie 2002, ținând seama de faptul că bugetele locale și bugetul de stat sunt diferite, au surse diferite de finanțare și sunt administrate de entități diferite, adică primăriile și consiliile locale, pentru primele și de Ministerul Finanțelor Publice, pentru al doilea. Acesta adaugă că D.G.F.P. a executat hotărârea din 11 ianuarie 2002, astfel încât suma care trebuie restituită persoanei în cauză a fost compensată de obligațiile sale fiscale față de bugetul de stat, cu excepția sumei de 22 269 138 ROL care, conform Guvernului, nu a făcut obiectul compensării și, prin urmare, nu putea fi restituită.

44. Reclamanta consideră că lucrările din cadrul planului de urbanism pe care le-a realizat în beneficiul mai multor primării erau finanțate atât de bugetele locale, cât și de bugetul de stat și că aceasta nu a primit suma care îi revenea în acest scop de la bugetul de stat, adică 198 068 770 ROL, în timp ce hotărârea din 11 ianuarie 2002 a reținut compensarea creanțelor reciproce ale părților.

45. Curtea evidențiază că prezenta cauză vizează neexecutarea pretinsă a unei hotărâri definitive pronunțate într-un litigiu între reclamantă și direcția finanțelor publice. Obiectul litigiului, compensarea între creanțele reciproce ale părților, intra, în principal, sub incidența dreptului public, în special a contenciosului fiscal. În această privință, Curtea reamintește că contenciosul fiscal nu intră în domeniul drepturilor și obligațiilor cu caracter civil, în ciuda efectelor patrimoniale pe care le are în mod obligatoriu în ceea ce privește situația contribuabililor [*Ferrazzini împotriva Italiei* (GC), nr. 44759/98, pct. 29-31, CEDO 2001-VII; *Stere și alții împotriva României*, nr. 25632/02, pct. 28-33, 23 februarie 2006; *Stîngaciu și Tudor împotriva României*, nr. 21351/03, pct. 25-26, 3 august 2006]. Pe de altă parte, Curtea nu identifică în procedura în cauză nicio „latură penală” (a se vedea, *per a contrario*, *Bendenoun împotriva Franței*, 24 februarie 1994, pct. 47, seria A nr. 284).

46. Prin urmare, art. 6 § 1 din Convenție nu se poate aplica în speță.

47. Rezultă că această parte a cererii este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile convenției în sensul art. 35 § 3 și trebuie respinsă conform art. 35 § 4.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

48. Reclamanții consideră că refuzul autorităților naționale de a executa hotărârea din 11 ianuarie 2002 a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale. Astfel, în ciuda creanței sale considerabile față de stat, autoritățile au efectuat popriri ale conturilor sale, au refuzat să îi restituie sumele care i se cuveneau și să considere stinse obligațiile sale în temeiul compensării și nu i-au emis certificate de atestare fiscală care să îi permită participarea la mai multe licitații, ceea ce i-a cauzat prejudicii. Aceasta invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, ale cărui părți relevante sunt redactate după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

49. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De altfel, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

50. Guvernul își reiterează argumentele prezentate în temeiul art. 6 § 1 din convenție (supra, pct. 43), invocând și faptul că suma de 22 269 138 ROL, care nu făcea obiectul compensării, este, la ora actuală, de 24 612 RON, astfel cum reiese din scrisoarea din 16 noiembrie 2007 din D.G.F.P. (supra, pct. 35).

51. Reclamanta consideră că i-a fost încălcat dreptul de proprietate ca urmare a refuzului autorităților de a-i restitui suma de 73 068 697 ROL și de a efectua compensarea până la suma de 198 068 770 ROL. În opinia ei, această compensare trebuia să se efectueze „între respectiva sumă, pe care reclamanta trebuia să o încaseze de la bugetul de stat și eventualele datorii, cu o valoare similară, față de respectivul buget”.

52. Curtea reamintește jurisprudența constantă a organelor Convenției, conform căreia „bunuri” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 pot fi ori „bunuri existente” (a se vedea *Van der Mussele împotriva Belgiei*, 23 noiembrie 1983, pct. 48, seria A nr. 70), ori valori patrimoniale, inclusiv creanțe, pentru care un reclamant poate pretinde că are cel puțin o „speranță legitimă” de a le vedea concretizate (*Pressos Compania Naviera S.A. și alții împotriva Belgiei*, 20 noiembrie 1995, pct. 31, seria A nr. 332). Noțiunea de „bunuri” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 are un domeniu autonom [*Beyeler împotriva Italiei* (GC), nr. 33202/96, pct. 100, CEDO 2000-I]. O datorie nu poate fi considerată un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 [*Cheminade împotriva Franței* (dec.), nr. 31599/96, CEDO 1999-II (fragmente); *Sacilor Lormines împotriva Franței* (dec.), nr. 65411/01, 12 mai 2005].

53. Prin urmare, trebuie să examinăm dacă și de când, considerate în ansamblu, circumstanțele cauzei au transformat-o pe reclamantă în titular al unei dobânzi substanțiale protejate de această dispoziție, ținând seama de elementele de drept și de fapt relevante.

54. În această privință, Curtea constată că, prin hotărârea definitivă din 11 ianuarie 2002, Tribunalul Vâlcea a constatat aplicabilitatea compensării între creanțele reciproce ale părților. În temeiul acestei hotărâri, reclamanta putea avea speranța legitimă de a vedea această compensare aplicată. Prin urmare, aceasta avea un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1. În cazul unui litigiu fiscal, Curtea consideră că trebuie să examineze capetele sale de cerere din perspectiva unei reglementări a folosirii bunurilor în interes general „pentru a asigura plata impozitelor”, care intră sub incidența normei enunțate la art. 1 alineatul (2) din Protocolul nr. 1.

55. Apoi, Curtea ia act de faptul că prin hotărârea din 4 iunie 2003, tribunalul a considerat că această compensare se aplica sumelor datorate reciproc de părți în cadrul aceluiași buget, în timp ce, în speță, nu se contesta faptul că creanțele lor vizau, una, bugetul de stat, și cealaltă, bugetele locale. În plus, motivele avansate de tribunal în această hotărâre, adică existența creanțelor față de diferitele bugete erau deja cunoscute și examinate în procedura soluționată prin hotărârea din 11 ianuarie 2002 (supra, pct. 8 și 10), care nu a reținut o astfel de distincție în realizarea compensării. În plus, conform hotărârii din 4 iunie 2003, tribunalul trebuia să țină seama, la momentul pronunțării hotărârii din 11 ianuarie 2002, de o dispoziție din Ordonanța nr. 61/2002, intrată în vigoare la 1 ianuarie 2003 (supra, pct. 38).

56. De asemenea, Curtea consideră că faptul că tribunalul i-a cerut executorului judecătoresc să verifice el însuși dacă părțile aveau creanțe reciproce față de același buget (supra, pct. 25) viza obținerea unei reexaminări a unei cauze deja soluționate printr-o hotărâre judecătorească având autoritate de lucru judecat. Contestarea deciziilor definitive poate genera un climat general de insecuritate juridică, diminuând încrederea publicului în sistemul judiciar și, prin urmare, în statul de drept (*Stere*, citată anterior, pct. 53).

57. Prin urmare, aceasta nu consideră convingător argumentul Guvernului conform căruia hotărârea în cauză a servit elucidării hotărârii din 11 ianuarie 2002. Pe de altă parte, aceasta consideră că hotărârea din 4 iunie 2003 nu putea elimina sau modifica „bunul” recunoscut reclamantei, adăugând o condiție suplimentară compensării, adică existența unor creanțe față de același buget, în timp ce hotărârea din 11 ianuarie 2002 nu a reținut o astfel de condiție.

58. Chiar dacă presupunem că această hotărâre a clarificat-o pe precedentă, pronunțată de aceeași instanță, Curtea ia act de faptul că Guvernul nu a oferit motive convingătoare care să dovedească faptul că această compensare nu era posibilă pentru suma de 22 269 138 ROL, în timp ce nici hotărârea din 11 ianuarie 2002, nici cea din 4 iunie 2003 nu au reținut o distincție între această sumă și suma de 50 799 599 ROL, cele două sume făcând obiectul popririlor pentru obligații datorate aceluiași buget, adică bugetul de stat. În plus, Guvernul nu a motivat modalitatea compensării alese de autorități pentru suma 50 799 559 ROL. Astfel, această sumă era deja transferată în contul D.G.F.P. în urma celor două popriri, iar documentele de la dosar nu permit reținerea faptului că aceasta i-a fost restituită reclamantei, în ciuda cererilor repetate în această privință (supra, pct. 14, 15, 19, 21). În plus, reiese din procedura soluționată prin hotărârea din 11 ianuarie 2002, că această creanță a reclamantei față de autorități era net superioară obligațiilor sale fiscale; totuși, autoritățile fiscale au realizat o compensare între suma de 50 799 559 ROL, pe care o deținea deja, și obligațiile fiscale ale reclamantei, fără să facă vreo referire la propriile datorii față de persoana în cauză.

59. Curtea nu contestă separarea existentă între bugetul de stat și bugetele locale. Totuși, aceasta evidențiază că o hotărâre judecătorească definitivă a reținut compensarea între creanțele reciproce ale persoanei în cauză și ale autorităților. În această privință, ea reamintește că exercitarea puterilor statale care pot influența drepturile și libertățile garantate

de convenție antrenează răspunderea statului, independent de forma sub care sunt exercitate aceste puteri (*Vodopyanovy împotriva Ucrainei*, nr. 22214/02, pct. 33, 17 ianuarie 2006).

60. Aceasta nu poate specula cu privire la rezultatul contestațiilor la executare, care sunt pendinte la ora actuală între părți, dar consideră că, în ciuda marii puteri de care beneficiază statul în materie fiscală, autoritățile naționale nu au depus toate eforturile necesare pentru a realiza compensarea creanțelor menționate de procedura soluționată prin hotărârea din 11 ianuarie 2002.

61. Prin urmare, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

62. Art. 41 din convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

63. Societatea reclamantă solicită 19 041 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material, din cauza imposibilității sale de a participa la licitațiile care să îi permită să își păstreze și sporească clientela. Această sumă include: 9 266 EUR, adică suma pe care persoana în cauză o putea obține „în condițiile desfășurării unei activități normale” și 9 775 EUR, adică valoarea totală a sumelor reținute reclamantei în urma executărilor silite inițiate împotriva sa de autoritățile fiscale. Aceasta furnizează la dosar un raport de expertiză contabilă.

64. În plus, societatea reclamantă solicită 50 000 EUR pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a deteriorării situației sale financiare, având ca rezultat, în primul rând, imposibilitatea desfășurării activității și apoi suspendarea totală a activității, începând cu 1 septembrie 2006. De asemenea, aceasta invocă faptul că starea de sănătate a reprezentantului său s-a deteriorat grav din aceleași motive.

65. Guvernul solicită Curții să respingă cererea pentru daune materiale, pentru motivele prezentate în observațiile sale privind admisibilitatea și temeinicia cererii. În ceea ce privește suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral, acesta consideră că nu s-a stabilit nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul pretins și pretinsa încălcare a convenției. În plus, acesta consideră că suma solicitată cu acest titlu ca excesivă și că, în orice caz, o eventuală hotărâre de condamnare ar putea constitui, în sine, o reparație echitabilă a prejudiciului moral ce se pretinde a fi fost suferit de reclamantă.

66. Curtea reamintește că, printre elementele pe care le ia în considerare atunci când se pronunță cu privire la aplicarea art. 41 din convenție, se numără prejudiciul material, respectiv pierderile suferite efectiv ca urmare directă a încălcării pretinse, și prejudiciul moral, adică reparația stării de neliniște, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultate din această încălcare, precum și alte prejudicii ne-materiale.

67. În plus, atunci când diversele elemente care constituie prejudiciul nu pot fi calculate exact sau atunci când distincția dintre prejudiciul material și prejudiciul moral nu este ușor de stabilit, Curtea poate considera necesar să le examineze împreună [*Comingersoll S.A. împotriva Portugaliei* (GC), nr. 35382/97, pct. 29, CEDO 2000-IV].

68. În speță, Curtea nu poate specula cu privire la rezultatele activității reclamantei în lipsa unei astfel de încălcări, nici considera valoarea totală a sumelor reținute persoanei în cauză în urma executărilor silite inițiate împotriva sa. În schimb, aceasta subliniază că singura bază care trebuie reținută pentru acordarea unei reparații echitabile constă în încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 din cauza nerealizării compensării creanțelor menționate de procedura soluționată hotărârea din 11 ianuarie 2002. O astfel de încălcare a putut genera atât un prejudiciu material, cât și un prejudiciu moral pentru capătul de cerere al societății reclamante.

69. Având în vedere cele de mai sus și pronunțându-se în echitate, Curtea i-a acordat acesteia 6 000 EUR pentru toate prejudiciile.

B. Cheltuieli de procedură

70. Reclamanta solicită 1 935 EUR cu titlu de cheltuieli de procedură. În această privință, ea oferă chitanțe din perioada 2005-2008 care demonstrează plata onorariilor avocatului.

71. Guvernul consideră că din chitanțele prezentate de reclamantă nu reiese că onorariile avocatului în cauză vizau prezenta cauză. Prin urmare, acesta invită Curtea să acorde doar cheltuielile dovedite, necesare și care au legătură cu cererea prezentată în fața sa.

72. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de procedură decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora.

73. Potrivit art. 41, pot fi recuperate doar cheltuielile rezonabile din punct de vedere al valorii lor și care au fost suportate în mod real și necesar pentru a încerca remedierea, în ordinea juridică internă și în fața Curții, a încălcărilor constatate.

74. În speță, Curtea consideră că documentele justificative furnizate de reclamantă nu permit stabilirea unei legături între cheltuielile menționate de acestea și prezenta cauză.

75. Prin urmare, Curtea nu acordă reclamanților nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

76. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

- 1. Declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă în ceea ce privește celelalte capete de cerere;**
- 2. Hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1**
- 3. Hotărăște:**
 - a) că statul pârât trebuie să plătească societății reclamante, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu arti. 44 § 2 din convenție, 6 000 euro (șase mii euro) pentru toate prejudiciile, la care se va adăuga orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;**

- b) că suma respectivă va fi convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - c) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 14 aprilie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte